

скитъ пѣвци отъ XVIII ст. въ ариитъ.
2) Поставено при една каденца, А. означава, че тя трѣбва да се направи свободно, по вкуса на изпълнителя.

Арбосъ, Енрикъ Фернандецъ — Arbos, Enrique Fernandez — испански цигуларъ, компонистъ и диригентъ, род. 25 дек. 1869 въ Мадридъ; училъ при Монастерио, Виотанъ и Йоакимъ; отъ 1904 е преподавателъ въ консерваторията, диригентъ на Симфоничния оркестъръ и солистъ въ кралския оркестъръ въ Мадридъ. Писалъ: цигулкови нѣща, музикалната комедия „Центърътъ на земята“, пѣсни. Издалъ е творения на Вийотанъ.

Арденте, ит. Ardente — горещо, огнено, буйно.

Ардити, Луиджи — Arditi Luigi — виолонистъ и компонистъ, род. 22 юли 1822 въ Крешентино, умр. 1 май 1903 въ Хове при Бригтонъ, капелмайсторъ въ Милано, Турино и после на италианската опера въ Нью-Йоркъ, Цариградъ и Петербургъ. Творби: операта „Шпионинътъ“ и още две такива инструментални пиеси — главно за цигулка. А. е популяренъ чрезъ своитѣ танци за соло пѣние, съ колоратурна бравура, отъ които най-обичанъ отъ пѣвцитѣ е *Il bacio* — „Целувката“.

Ардито, ит. Ardito — смѣло, решително.

Аренски, Антонъ Степановичъ — даровитъ руски компонистъ и теоретикъ, род. 20 юлий 1871 Новгородъ, умр. 25 февр. 1906 въ Тариоки (Финландия); ученикъ на Римски Корсаковъ въ Петербургската консерватория, самъ учителъ по композиция въ Московската консерватория и после директоръ на Придворната пѣвческа капела въ Петербургъ. Макарь и ученикъ на Корсакова, въ творчеството си А. не следва направлението на тъй наречената „петорка“ (Бородинъ, Мусоргски, Балакиревъ, Римски и Кюи). Умрѣлъ сравнително твърде младъ, 45 год. А. оставя едно значително творческо наследство, състояще се отъ: две симфонии, 3 опери: „Сънь на Волга“, „Рафаель“ и „Налъ и Дамаянти“, два струнни квартета и единъ клавирквинтетъ, три сюити за пиано съ оркестъръ, музика къмъ „Бахчисарайския фонтанъ“ на Пушкина, за соли хоръ и оркестъръ, кла-

вирни пиеси, църковна музика. Учебниците на А. по „Хармония“ (съ 1000 задачи къмъ нея) и по „Музикални форми“ сж били въведени въ голѣма частъ руски музикални училища и консерватории.

Арецови срчки — се наричатъ италианскитѣ наименования на нотитѣ: до, ре, ми фа сол ла, изнаѣдени отъ Гвидо отъ Арецо, а после прибавено и си.

Ариа, ит. aria, фр. air. — се нарича солова пиеса за единъ гласъ, съ инструменталенъ съпроводъ — оркестъръ или пиано. А. може да бжде на отдѣленъ, самостоятеленъ текстъ („концертна ария“: Бетховеновитѣ „Аделаида“, „Ахъ, перфидо“ и др.) или като съставна часть отъ опера, кантата или оратория. 2) А. наричатъ сжщо малкитѣ (народни) пѣсни въ Франция — *air populaire*, като равнозначно понятие на „пѣсень“. 3) Всички мелодии и теми съ вариации, като „Les airs variés“ отъ Берлиоз и др. Оперната А. служи за изразяване на единъ важенъ лирически или драматически моментъ отъ развитието на творението, въ който пѣвцитѣ показватъ и своето гласово изкуство — особно колоратурнитѣ, даващи, съ мъжнитѣ пасажъ — стакати и др. трудности, възможностъ да се покаже най-свършенната гласова техника.

Ариета, ит. Arietta — умалително отъ ария — малка, кжса ария.

Ариозо, ит. Arioso — малкъхъ мелодически откъслекъ, който се поставя въ срѣдата или края на речитатива — нѣщо срѣдно между ария и речитативъ.

Ариости, Атилио — Ariosti Attilio — плодовитъ оперенъ компонистъ, род. 5 ноемв. 1666 въ Болония, умр. с. г. 1740. Отначало духовно лице, но, отличенъ виртуозъ на чело и виола, започва да компонира църковна музика, а следъ това и опери; 1716 отива въ Лондонъ, дето заедно съ Буончини, влизатъ въ конкуренция съ Хендель и успѣватъ да помрачатъ славата му. Нѣкои сочатъ А. като първи учителъ на Хенделя (заедно съ Буончини). Творби: 25 опери, нѣколко оратории, кантати и др.

Аристидъ Квинтилиянъ — гръцки музикаленъ писателъ отъ I и II ст. сл. Хр., авторъ на съчинението „De musica libri“.